

ДЖУНИЧИРО ТАНИДЗАКИ

ТАТУИРОВКАТА

Превод от японски: Вера Бутова, 2010

chitanka.info

Било по времето, когато хората почитали лекомислието като добродетел, а светът все още не познавал сътресенията на днешния ден; време на спокойствие и безгрижие, когато съдържателите на чайни и комедиантите преуспявали в търговията с веселието, за да не помръкват доволните лица на заможните господа и богаташките синчета, за да не загълхва смехът на придворните дами и гейшите. Женствената красота на героите от Кабуки^[1] и от гравюрите в романите била олицетворение на силата, а грозотата отъждествявали със слабостта. На какво ли не били готови хората в името на красотата. Някои стигали дотам, че разкрасявали телата си с рисунки. Великолепни, ярки цветове и фигури се преплитали в играви движения върху човешката плът.

Посетителите на увеселителните домове избирали за носачи на паланкините мъже с най-чудновати татуировки по телата. Мъже с разкошни татуировки пленявали сърцата на куртизанките от Йошивара и Тацуми. Телата си татуирали гуляйджии и пожарниари, търговци и самураи. Уреждали се често и изложби на татуировки. Участниците излагали на показ изрисуваните си тела и майсторството на художниците ставало обект на похвали или нападки.

Живял по онова време един млад татуировчик на име Сейкичи. С даровитостта си той съперничел и на такива майстори като Чарибун от Асакуса, Ящухей от Мацушимачо и Конконджиро. Десетки се подлагали на изкусната му четка, под която човешката кожа се превръщала в коприна. Повечето от татуировките, получили най-висока оценка на изложбите, били дело на неговата ръка. Докато татуировчикът Дарума Кин станал известен като майстор на ретуша, а Каракуса Гонта на татуировката с цинобър, Сейкичи се прочул в чувствените си композиции с изящността на линиите.

Отначало Сейкичи бил художник на укийо-е^[2] от школата на Тойокуни и Кунисада. Но и след като от живописец станал татуировчик, той съхранил своята артистичност и верния си усет на творец. Само онези, чиято кожа и телосложение му допадали, можели да разчитат на благоволението му. Той определял рисунъка и цената на татуировката, а клиентите били принудени да ги приемат безпрекословно и по месец-два да търпят мъчителните болки от острите му игли.

Дълбоко в душата си младият татуировчик таял неподозирани страсти и копнежи. Когато пътта под иглата му подпухвала и се обагряла с алена кръв, когато неговите клиенти надавали болезнени стенания, той се изпълвал с необикновена наслада и колкото по-силни били мъченическите стонове, толкова по-голямо било опиянението му. Особено удоволствие изпитвал Сейкичи, когато нанасял цинобъра и ретуширал — най-болезнените операции при татуирането.

Понякога след пет-шестстотин убождания на ден и след гореща баня, от която цветовете изпъквали още по-ярко, клиентите падали полумърти в краката на Сейкичи, а той ги наблюдавал хладнокръвно, усмихвал се доволно и заявявал: „Е, какво? Май здравата боли?“. А ако под иглата му попаднел по-мекущав човек, който треперел, тракал зъби и крещял като в предсмъртна агония, Сейкичи му говорел: „Нали си едокко^[3]? Я се дръж както подобава! Моите игли са остри и само търпението ще те спаси“. И продължавал невъзмутимо работата си, като от време на време стрелвал с очи обляното в сълзи лице на жертвата. Попаднел ли обаче на издръжлив клиент, който стискал зъби и понасял болката, без дори да трепне, Сейкичи му казвал: „Ти си бил по-корав, отколкото изглеждаш! Но почакай! Така ще се затресеш от болка, че няма да можеш да се опомниш“. И белите му зъби лъсвали в широка усмивка.

Години наред Сейкичи живеел с една мечта — да сътвори върху ослепително бялата кожа на някоя красавица шедьовър, в който да вложи цялата си душа. Тази жена трябвало да бъде надарена не само с очарователно лице и прелестна кожа, но и с душевна красота. Но в нито една известна красавица от увеселителните квартали на Едо не откривал той своя идеал. Минали няколко години в безплодно търсене, а образът на съвършената жена не преставал да вълнува въображението на Сейкичи, надеждата не го напускала.

Една лятна вечер на четвъртата година от своите търсения Сейкичи тъкмо минавал край ресторант „Хирасей“ във Фукагава, когато погледът му бил привлечен от ослепително бял женски крак, подаваш се изпод завеската на спрелия пред входа паланкин. За проницателното око на Сейкичи един крак бил не по-малко изразителен от едно лице, а онова, което успял да зърне, било самото съвършенство. Изящно оформени пръсти и нокти като седефените миди по крайбрежието на Еношима^[4], закръглена като перла пета,

блестяща кожа, измита сякаш във водите на бистър планински поток — женски крак, предназначен да терзае мъжките души и да тъпче мъжките тела. Сейкичи проумял, че зад завеската седи онази, за която копнеел години наред. Едва сдържайки вълнението си, той забързал след паланкина с надежда да зърне лицето на непознатата. Но уви — след няколко улички паланкинът неочаквано се изгубил от погледа му. Оттогава мечтата на Сейкичи се превърнала в бушуваща страст.

Една сутрин в края на пролетта, година по-късно, Сейкичи, с четка за зъби в уста, се любувал на лилиите в саксиите по бамбуковата веранда в дома си във Фукагава. Внезапно задната портичка в двора изскърцала и пред татуировчика се появило момиче, облечено в украсено с дракони и змейове хаори. По дрехата му той разбра, че е изпратено от негова позната гейша.

— Господине, моята настойница заръча да ви предам това и да ви помоля да изрисувате подплатата му.

Девойката развързала яркожълтото си вързопче и извадила от него писмо и едно женско копринено хаори, загърнато в хартия с лика на Тоджаку Иваи. В писмото гейшата молела Сейкичи да украси подплатата на дрехата. Съобщавала му също, че под нейно покровителство приносителката на писмото щяла скоро да започне кариерата си на гейша и молела татуировчика в името на дългогодишната им дружба да се застъпи за момичето.

— Не съм те виждал досега. Може би не си идвала при мен? — попитал Сейкичи и започнал да разглежда внимателно девойката.

Тя била на около шестнадесет-седемнадесет години, но лицето ѝ било необикновено зряло — лице на жена, живяла дълго в кварталите на веселието и прелъстила десетки мъже. В прелестния ѝ образ се отразявали копнежите и идеалите на поколения красавици и снажни мъже, живели и умирали в тази огромна столица, в която се събириали пороците и добродетелите на цялата страна.

Сейкичи поканил девойката да седне на верандата и започнал да се любува на изящните ѝ крака в леки сламени сандали.

— Вие ли бяхте тази, която си тръгна с паланкин от ресторант „Хирасей“ през юни миналата година? — попитал я той.

— Да, сигурно съм била аз. Баща ми бе още жив и често ме водеше в „Хирасей“ — отвърнало момичето и се усмихнало на странния му въпрос.

— Чаках те цели пет години. Лицето ти виждам за пръв път, но те познах по краката. Бих желал да ти покажа нещо. Нека се качим горе за малко.

Момичето вече се канело да си върви, но Сейкичи го хванал за ръка и го повел към една стая на втория етаж, откъдето се откривала гледка към голямата река. Там той извадил два свитъка и разгърнал единия пред девойката. На него била изобразена китайска принцеса — любимка на императора Чжой от династия Шан. Тя седяла, облегната на балюстрадата, а полите на пищната ѝ брокатена мантия се разстилали по стъпалата надолу. Крехката фигура на принцесата сякаш едва издържала тежестта на инкрустираната с лазурит и корал корона от злато. Красавицата държала в ръка огромна чаша с вино и наблюдавала приготовленията в двора за екзекуцията на един осъден. Ръцете и краката на този нещастник били приковани с железни вериги към медния стълб и той очаквал сенния си миг с отпусната глава и затворени очи. Изражението на лицето му било предадено от художника с изумително майсторство.

Известно време девойката разглеждала внимателно странната картина. Неусетно очите ѝ заблестели, устните ѝ започнали да потръпват, а лицето ѝ заприличало поразително на лика на принцесата. В картината тя откривала самата себе си.

— Душата ти е отразена в тази картина — рекъл Сейкичи с доволна усмивка.

— Защо ми показвате това страшно нещо? — попитала пребледняла девойката.

— Жената на картината — това си ти. Нейната кръв тече по твоите вени — казал Сейкичи и разгърнал втория свитък — композиция с название „Тленни останки“.

В центъра била нарисувана млада жена. Подпряла снага на стъблото на вишнево дърво, тя гледала към купчина мъжки трупове в краката си. Край нея летели и чуруликали птички, а в очите ѝ искрят блъсък на гордост и радост. Невъзможно било да се отгатне дали картината изобразява бойно поле или цъфтяща пролетна картина, но девойката усетила как пред нея се откриват потайностите на собствената ѝ душа.

— Тази картина символизира твоето бъдеще. Мъжете, рухнали в краката ти, са твоите жертвии — казал Сейкичи и посочил лицето на

жената, чийто лик поразително наподобявал чертите на неговата гостенка.

— Да, зная. И затова ви моля веднага да я махнете от очите ми.

И сякаш за да отпъди някакво страшно видение, момичето отвърнало очи от картина и се проснalo върху сламените рогозки. Тялото му се разтърсвало от конвулсии.

— Това е моята скрита същност. Затова ви моля да махнете картина оттук!

— Не се бой. Разгледай я по- внимателно и скоро няма да остане и следа от твоя страх — отвърнал Сейкичи с обичайната си злорада усмивка.

Но момичето продължавало да крие лице в ръкава на кимоното си. То лежало на пода и все повтаряло:

— Смилете се над мен, пуснете ме! Страх ме е тук при вас!

— Почакай малко! Имай търпение и аз ще те превърна в истинска красавица, само потърпи — прошепнал Сейкичи. Той се приближил бавно към момичето и измъкнал от пазвата на кимоното си шишенце с упойка, което имал от един холандски лекар.

Яркото слънце се оглеждало във водите на реката и ателието — голямо осем татами^[5] — сякаш било обхванато от пламъци. Отразени от водата, слънчевите лъчи изписвали златни шарки по лицето на дълбоко заспалата девойка и по хартиените шоджи. Сейкичи затворил пътно вратата и взел своите принадлежности, но останал дълго неподвижен, като омагьосан. Татуировчикът за пръв път осъзнал истинската прелест на жената. Чувствал, че може да седи така десетки, стотици години и да съзерцава в захлас неподвижното лице пред себе си. Както населението на древния Мемфис украсявало с пирамиди и сфинксове прекрасната египетска земя, така и Сейкичи искал да разкраси с любовта си чистата кожа на момичето.

Но скоро той се пробудил от вцепенението, стиснал перото в лявата си ръка и зашарил с него по гърба на потъналата в дълбок сън девойка, а иглата, която държал в дясната, започнал да забива в блестящата кожа. Душата на младия татуировчик се разтваряла в гъстата боя и потъвала заедно с нея в девичата път. Всяка капка цинобър, смесена със спирт, като капка от собствената му кръв, прониквала в тялото на момичето.

Превалило пладне. Тихият пролетен ден клонял към своя край. Ръката на Сейкичи се движела неуморно, а момичето спяло непробудно. Привечер гейшата изпратила човек да търси закъснялото момиче, но Сейкичи го върнал с думите: „То отдавна си отиде“.

Луната се издигнала над покривите на къщите на отсрещния бряг и ги огряла с вълшебните си лъчи, но татуировката не била и наполовина готова. Сейкичи продължил да работи на свещи.

Впръскването на цветовете в човешката кожа не е лека работа. При всяко забиване на иглата от гърдите на Сейкичи се отронвала дълбока въздишка, сякаш острието ѝ пробождало собственото му сърце. Постепенно следите от иглата очертали тялото на огромен паяк. На разсъмване чудовищното създание най-сетне разпростряло осемте си пипала върху гърба на момичето. В пробуждащата се пролетна утрин се разнасял плясъкът на греблата на лодките, които се плъзгали по реката, а утринната мъгла се разсейвала над издутите им от ранния ветрец бели платна: Скоро и покривите на къщите в Накадзу, Хакодзаки и на островчето Ръоган блеснали, окъпани от дневната светлина. Сейкичи оставил перото и започнал да се любува на татуирания върху гърба на девойката женски паяк. Той бил вложил цялото си същество в татуировката и сега, след като я завършил, душата му опустяла.

Известно време татуировчикът и момичето не помръдвали. После четирите стени на стаята се сепнали от ниския хриплив глас на Сейкичи:

— За да те направя истинска красавица, аз излях в татуировката цялата си душа. В Япония няма да се намери по-съвършена жена от теб. От досегашния ти страх не е останал и помен, а мъжете, всички до един, ще бъдат твои жертви.

В отговор от устните на девойката се отронил слаб стон. Тя идvalа постепенно на себе си. При всяко нейно мъчително дихание паякът размърдвал пипалата си.

— Навярно страдаш? Паякът те държи здраво в обятията си.

Девойката отворила очи, без да съзнава къде е. Но лека-полека зениците ѝ се напълнили с живот и засияли по лицето на татуировчика с блясъка на грейнала луна.

— Художнико, покажете ми татуировката. Щом сте излели в нея душата си, сигурно наистина съм станала красива.

Тя говорела като насьн, но в тона ѝ се долавяли нотки на увереност.

— Добре, ала най-напред трябва да се потопиш във ваната, за да изпъкнат по-ярко цветовете. Ще те боли, но потърпи — прошепнал ѝ загрижено Сейкичи.

— Готова съм да изтърпя всичко за красотата — отвърнала с огромно усилие девойката и се усмихнала. — Ох, как пари и боли! Художнико, оставете ме сама! Идете и ме почакайте горе! Не желая никой мъж да види, че страдам.

Като излязла от водата, тя нямала сили дори да се избърше, но отблъснала ръката на Сейкичи, свлякла се, разкъсана от болки, на пода и застенала като обезумяла. Косите ѝ се разпилели в безпорядък по лицето, а в огледалото зад гърба ѝ се оглеждали блестящо белите ѝ пети.

Колко по-различна била тя от вчера! Поразен, Сейкичи се подчинил на думите ѝ и се качил сам в ателието си.

След около половин час девойката влязла при него. Чистите ѝ коси падали свободно по раменете, по кимоното ѝ нямало и гънчица, а в извивката на тънките ѝ вежди не била останала и следа от болка. Тя се облегнала на верандата и зареяла поглед в сумрачното небе.

— Заедно с татуировката ти подарявам и тези два свитъка. Вземи ги и си върви! — И Сейкичи сложил пред младата жена картините.

— Художнико, не ме измъчват вече предишните страхове. Избавих се завинаги от тях. И ти ще бъдеш първата ми жертва.

Очите ѝ блеснали като острие на сабя, а в ушите ѝ отекнали мощните звуци на победен химн.

— Преди да си отидеш, покажи ми още веднъж татуировката си — помолил я Сейкичи.

Жената кимнала и съмъкнала мълчаливо кимоното от раменете си. Ozарен от лъчите на утринното слънце, гърбът ѝ лумнал в пламъци.

---

[1] Класически японски театър. — Б.пр. ↑

[2] Жанр в средновековната японска живопис, изобразяващ бита и нравите на градското съсловие. — Б.пр. ↑

[3] Човек, роден и израснал в Едо (старото име на Токио). — Б.пр. ↑

- [4] Живописен остров край източното крайбрежие на Япония. —
Б.пр. ↑
- [5] Японска мярка за площ = 1,70 кв.м. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.